

Връща се Кона

Кона. Лъкаря ме увѣрява, че нѣма опасностъ... И не трѣваше да бързашъ съ прощаването и изповѣдта.

Калчо. Ахъ, страшно, страшно било, жена да виждашъ, че смъртта...

= Стига приказва за смъртъ.

— Азъ ще умра, жена. Казвамъ ти ще умра... Ей отъ какъ си е отишелъ доктора, чувствувамъ...

= Е, стига де...

— И като се смисля: колко хорица съмъ разплакалъ.

= (За да го окуражи). Добри сж биле, че за туй... на трънлива круша такъвъ прѣтъ!

— Не е тъй!.. Каквото съмъ извършилъ... то на онзи свѣтъ...

= Кой се е върналъ отъ тамъ да каже.

— (Поободренъ). Жена, кажи ми — ти вървашъ ли въ онзи свѣтъ?

= Азъ!.. азъ... (иска да отвърне, ала се смущава).

Калчо доловилъ смущението ѝ, обаря глава, ала веднага издига чело и извиква:

— Добре, добре сторихъ!

= Какво?

— Че пратихъ за Бързака... Той знае да ли има Богъ.

= (Смутено). То се знай... Безбожника ако не знае, кой другъ!

— (Разколебанъ). Дано нѣма... Инакъ, страшно е жена!

= Ти ставашъ на дете.